

Entre el temor i el badall

J. J. Pérez Benlloch afirma que, governe qui governe a la Generalitat valenciana, la renovació política és inevitable.

Una vegada decidit on satisfer el nostre oci, si en el camp o en la platja, la jornada de reflexió ens ha de servir també per purgar-nos de tant de fem electoralista i prefigurar-nos l'esquema polític que faran aflorar les urnes. En molts municipis i autonomies aquest exercici resultarà irrellevant perquè fa temps que la sort està decidida i tant guanyadors com perdedors només esperen prendre possessió dels seus càrrecs. No és aquest el cas del País Valencià, on la Generalitat depèn de l'últim i definitiu sondeig: l'escrutini.

Fins que arribe, únicament podem afirmar que les coses canviaran, fins i tot si els socialistes es mantenen en el poder, que forçosament hauran de compartir amb els seus germans separats d'Esquerra Unida. És una hipòtesi molt precària desmentida sovint pels sondeigs. Però admetem el supòsit que l'esquerra governa, serà més de la mateixa?

Impossible. Al marge que la coalició EU-Els Verds constitueix una transfusió de sang nova, el PSPV-PSOE haurà de plantejar-se una renovació profunda dels seus quadres i dels seus mètodes. La vida

fàcil, la falta d'oposició i la neutralització dels seus components més polítics, en benefici dels tecnòcrates i independents, l'han convertit en un col·lectiu flonjo, desmotivats i sense capacitat de reacció, com ha posat en evidència aquesta campanya electoral, en què sempre han anat a remolc dels seus adversaris.

Per consegüent, encara que Joan Lerma s'investesca de president, per quarta vegada, haurà de sacsejar enèrgicament el seu entorn i agranar tanta bellota política. Una altra cosa és que l'acompanye la voluntat i la sort per mobilitzar prou nombre de nous talents. Tipus com Aureli Martínez, que ha estat candidat sacrificat en l'Ajuntament de València, no es troben fàcilment, ni el PSPV és ja el partit que els atrau. Hi ha prou amb veure la nòmina d'intel·lectuals que s'han adherit al seu programa: funcionaris en la immensa majoria. Queden ben lluny els temps en què la cultura s'abocava amb els socialistes!

En contrast amb un partit pansit, l'altra opció és el PP. Com en alguna altra ocasió hem escrit en aquesta columna, el seu triomf, l'hauré de rebre amb la naturalitat amb què salutem les estacions de

l'any. És la dreta i no estem en la seua sintonia, però el seu adveniment no hauria de ser una catàstrofe. Eduardo Zaplana és un tipus raonable i de tall liberal, enemic dels extrems i, encara que poc avesat als nostres contenciosos locals, ha demostrat que els coneix i es resisteix a ser condicionat pels criteris més carques.

Però l'alarma no es desprèn del seu programa o de la seua persona, sinó dels socis que li ofereixen el sufragi. Una coalició amb González Lizondo (UV) pot reanimar els dimonis familiars i reactualitzar la via valenciana a l'absurd i al disbarat. I això per no al·ludir a la sèrie de negocis confusos i clientelars amb què adorna la seua gestió.

En suma, que siga quin siga el part de les urnes, la governació d'aquest país no serà la mateixa. Es tracta d'un canvi potser inevitable, però hem de reconèixer que l'esperem o salutem sense il·lusió. El PSOE ha matat les que teníem i el seu possible relleu tampoc no en suscita de noves. Entre el temor al lizondisme, amb la seua caterva analfabeta, i el badall socialista, ens queda el recurs al cinisme i a la paciència.

J. J. Pérez Benlloch

Banesto i la velocitat del cargol

Malgrat la bona marxa fins el dia d'avui de la investigació sobre la gestió del Banesto, Fabià Estapé alerta sobre l'alentiment del procés.

No fa gaires mesos un grapat d'assumptes en què es trobava immersa gent de gran llinatge dominava les primeres planes dels diaris i més d'un espai de TV. Potser el tret de sortida fou la intervenció del Banesto, el dia 28 de desembre de 1993, el dia dels Sant Innocents per a ser més rotunds. Les agües del sistema econòmic estatal no acostumen a fer remolins d'aquest caire. No se n'estranyin: el quart banc privat del país, que en temps no tan llunyans havia ocupat el primer lloc, es veia intervingut pel

Banc d'Espanya —amb les corresponents destitucions del president Mario Conde Conde i de tot el seu consell d'administració—. El consell d'administració, en aquestes baluernes del sistema financer, tenia dins el seu si figures que podríem dir-ne de museu Madame Tussaud: Pablo Garnica, per exemple, figurava entre els destituïts. Per molta gent el que sobtà més fou la destitució de tres consellers que la "plaça" anomenava "consellers socialistes de Banesto".

El primer d'aquests tres era Juan Bello-

so, nomenat conseller-delegat; després, Paulina Beata, catedràtica de Teoria Econòmica i muller de Julio Vinuela, actualment agregat comercial de l'Ambaixada d'Espanya a Washington; finalment, el tercer era el catedràtic Antonio Borrero Manas. Aquest darrer, Antonio Borrero —abans del cop d'estat fet per Mario Conde, quan es va produir la resposta de Banesto a l'OPA que havia llançat, inaugurant un procediment molt agre, José Àngel Sánchez Asiaín en nom del Banc de Bilbao—, des d'una "paradeta" borsària

havia anat comprant discretament (ningú no pot negar que Torrero és un home discret!) accions de Banesto amb els diners que li feien arribar Conde i Abelló.

El problema és senzill. Mario Conde no hi entenia gens, en banca (llegiu, si us cau a les mans, el seu llibre *El sistema*), i l'especialitat de Juan Abelló anava per uns altres topants.

De cop i volta, després de les declaracions de la major part del consell d'admini-

nistració, i d'uns dies que Mario Conde i Arturo Romaní (vice-president de la Corporació Industrial de Banesto) passaren plegats entre barrots, els van imposar unes fiances importants: la de Conde era de 2.000 milions de pessetes i de 1.000 milions la d'Arturo Romaní (bancàriament i meritòriament, podem concedir-li que va descobrir Miguel Indurain i que el va seguir com un *fan* més pels quatre Tours guanyats per aquest ciclista.

Però ara sembla que la velocitat de la màquina processal s'hagi alentit. I comencen a ser molts els qui es demanen per què tot agafa la velocitat del cargol. Potser les declaracions de Juan Belloso (*La Vanguardia*, 22 de maig) ens permetran de posar-ho tot en ordre, i l'ordre en aquest afer exigeix d'esbrinar la suposada investigació sobre Mario Conde i les operacions, que sembla que seran sucoses, d'OASIS i similars. **Fabià Estapé**

La gent maca i 'Marbella Vice'

La detenció de dos mafiosos italians afincats a Marbella ha evidenciat que la Costa del Sol és un refugi de personal 'sospitós'. Xavier Vinader en parla.

Tothom deia que eren uns bons veïns. Qui els coneixia de prop, els definia com uns financers estrangers llestíssims, molt ben relacionats i amb molts diners. Des del moment que van arribar a la ciutat, deu anys enrere i es van comprar un parell de xalets a la urbanització Casablanca, una de les zones més cares, van fer tota mena d'esforços per integrar-s'hi. Alternaven molt. Sempre que sortien de casa ho feien en Rolls Royce o en Mercedes de color negre i es presentaven a les festes amb esmòquing i corbata de llacet. Rondaven envoltats de senyores guapíssimes i donaven propines de cinc mil pessetes. Eren dos ciutadans encantadors.

Però el passat 10 de maig, a les dues de la nit els funcionaris del grup de delinqüència internacional de la policia de Marbella posaven les manilles a l'italià Felice Cultrera. Complien les instruccions de la Interpol de Roma on, paral·lelament, també ingressava a la garjola Gianni Meninno, associat de Cultrera i com aquest establert a Marbella. Tots dos estaven acusats de tràfic d'armes –vendes il·legals al Marroc i a l'Aràbia Saudita– i d'haver creat una sèrie d'empreses per estafar i rentar diners procedents del clan mafiós de Santa Paola, un dels més sanguinaris de la província de Catània, a Sicília. Els dos milionaris italians, segons la mateixa Fiscalia Antimàfia de Palerm, apareixen en llocs claus en una important xarxa de la Cosa Nostra estesa per diversos punts del món i de la qual igualment formaria part el milionari saudita Adnan Kashoggi, que també manté una residència fixa a Marbella.

Jesús Gil amb Marta Sánchez. La jet-set, en el punt de mira.

A les poques hores, tots els amics i coneguts de Cultrera i Meninno a Marbella feien veure que pràcticament no els coneixien de res. Des del cambrer que els servia els aperitius diàriament, fins al director de la sucursal bancària on disposaven de comptes oberts o el mateix alcalde, Jesús Gil, amb qui mantenien excel·lents relacions. De la nit al dia, els dos presumptes mafiosos van passar de ser uns il·lustres residents a Marbella a uns personatges incòmodes i que convenia allunyar. El cas no és precisament nou.

Potser l'única que no posava cara de pòquer quan li mencionaven la detenció dels dos personatges era la jutgessa Blanca Es-

ter Díaz. Ella no podia negar que els coneixia molt bé. Un parell d'anys enrere va ser la primera a intentar engarjolar-los quan va començar a investigar les seves participacions accionaries en el casino Nueva Andalucía i es va trobar a les mans un complicat entramat on apareixia embolicat Juan Ramírez, secretari judicial de Marbella i pare d'una jutgessa destinada també en aquesta ciutat. Cultrera i Meninno no s'estaven de res. Disposaven de proteccions a molt alt nivell i les utilitzaven quan feia falta. La jutgessa Díaz va enviar Juan Ramírez dos mesos a la presó, però no va poder amb els dos italians. El cas, finalment, li va rebotar en forma d'expedient disciplinari i ara es troba separada temporalment del seu lloc.

Marbella, com algunes altres poblacions de la Costa del Sol, és des de fa bastants anys el lloc de residència i sojorn del bo i millor de l'hampa internacional. La tradicional i ben coneguda manca de control de les autoritats espanyoles sobre els forans adinerats els va acabar de decidir. I, com si s'ho diguessin, van començar a venir l'un darrere de l'altre.

Els primers a arribar van ésser els nòrdics. Entre aquells pioners hi havia un grapat d'estafadors suecs especialitzats en el camp immobiliari, una colla de narcotraficants danesos i algun falsificador de moneda noruec. Van seguir els anglesos. Com diversos integrants de la banda que va realitzar el famós assalt al tren correu de Glasgow. I van continuar els italians de la màfia. Després els àrabs (saudites, iraquians, sirians, etc.), especialistes en tot tipus de tràfic d'armes i drogues –com